

Kázeň z večerných evanjelických služieb Božích v Bratislave (Zborová sieň, Legionárska 6), utorok 30.7.2019, EŠ: 363, 216, 471; čít. zo SZ: Ezechiel 34, 17-22
Rímskym 14, 1 - 6: „1 Slabého vo viere sa ujímajte, (a) nie, aby ste posudzovali jeho zmýšľanie. 2 Jeden verí, že môže všetko jesť; slabý je len zeleninu. 3 Kto je (všetko), nech nepohrda tým, kto neje (všetko), a kto neje (všetko), nech nesúdi toho, čo (všetko) je. Ved' Boh ho prijal. 4 Kto si ty, že súdiš cudzieho sluhu? On svojmu Pánovi stojí, alebo padá. Ale bude stáť, lebo Pán má moc udržať ho. 5 Nieкто súdi, že jeden deň je viac ako druhý; iný zas súdi, že všetky dni (sú rovnaké). Len nech je každý úplne presvedčený o svojom. 6 Kto zachováva (niektorý) deň, Pánovi ho zachováva, a kto nezachováva (niektorý) deň, Pánovi ho nezachováva. A kto je (všetko), Pánovi je, lebo Bohu ďakuje; kto však neje (všetko), Pánovi neje, a tiež Bohu ďakuje.“

Milí bratia a milé sestry!

V prvom kresťanskom cirkevnom zbore v Ríme jestvovala skupina ľudí, ktorí boli presvedčení, že k správne mu životu viery je nutné dodržiavať celý rad náboženských zákazov a príkazov. – Napr. nejesť niektoré druhy jedál.

Iná skupina tamojších kresťanov zas verila, že na tom nezáleží a že veriaci v Krista môžu jesť všetko.

Na tom, že na uvedenú záležitosť jestvovali rôzne pohľady, by nebolo nič zvláštne, keby spomenuté skupiny na seba nezazerali, nepohrdali zástancami inej mienky – keby sa vzájomne ostro neodsudzovali.

Ako je to dnes – v našej súčasnosti – v cirkvi, ktorej sme súčasťou – v našom zbore?

S tým, ktoré jedlo je po náboženskej stránke prípustné a ktoré nie – zdá sa, problémy nie sú. Faktom však zostáva, že ani v našom zbore nemajú všetci rovnakú mieru viery. Sú takí, ktorých slovami nášho textu môžeme označiť ako **slabých vo**

viere. No sú aj takí, **viera ktorých sa javí byť silnou, zrelo.** K týmto, tkp. silným vo viere, patria pravidelní účastníci služieb Božích, tí, ktorí zbor finančne podporujú, sú ochotní venovať pomoc rúk, umu i nemálo zo svojho voľného času službe cirkvi, Pánovi Ježišovi Kristovi. Bolo by potešujúce, keby cirkev mala najmä takýchto členov, aktívnych, vrúcnych, silných vo viere.

Avšak všade sa medzi tzv. silnými nájdu aj takí, ktorí majú dojem, že tí „slabí“ – málo horliví, často len matrikovi kresťania, krásu cirkvi iba porušujú. Tí „silní“ by ich radšej v cirkvi nevideli. – Buď nech sa zmenia, alebo nech si nenárokujú byť členmi cirkvi...

Iste, chápeme, že ideál cirkvi, ktorá ide sťa presné švajčiarske hodinky, má svoju príťažlivosť. Môže sa zdať, že tzv. výberové cirkvi, ktoré sa formujú podľa takýchto zásad, sú na tom očividne lepšie, ako tzv. ľudové cirkvi.

Bez spochybňovania toho, že členovia cirkvi majú byť horliví, aktívni, obetaví, že v cirkvi má byť poriadok, **sa však pýtajme, či vo viere slabým, kolísavým a potkynajúcim sa môžeme uprieť Krista? Či tých, ktorí len máločím, alebo ničím neprispievajú, pravidelne sa nezúčastňujú podujatí zboru, môžeme vylúčiť za hranice spásy? Či nepovedal Pán Ježiš: „Nepotrebuje lekára zdraví, ale chorí ... neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov“ (Mt 9, 12 a 13)?**

Samozrejme, keď je väčšina ťarchy len na niekoľkých ľuďoch, môže to spôsobovať pocity mrzutosti a trpkosti. Niekedy by sme chceli „slabých“ prerobiť na „silných“ „šmahom ruky“ – ak to nejde po dobrom, tak po zlom.

Stanovíme požiadavky a kto ich nesplní, bude z plného spoločenstva vylúčený...

Nepripomína však tento spôsob skôr zmýšľanie zákonníkov ako zmýšľanie Krista? Ten stoloval s vtedy všeobecne zaznávanými vyberačmi cla, dovolil žene cudzoložnici, aby mu svojimi slzami umyla a svojimi vlasmi poutierala nohy, zvestoval, že nalomenú trstinu nedolomí a tlejúci knôt neuhasí.

Nepodobá sa už spomenuté ponímanie tomu, čo odsúdil Ezechiel (34, 21), keď píše o ovciach, ktoré odtláčajú a odstrkávajú slabé (kusy), kým ich nepovyháňajú?

Pavel (R 14, 1) nás učí: „*Slabého vo viere sa ujímajte.*“ Prijímajte ho, dívajte sa na neho naozaj ako na brata, na účastníka toho, na čom máte sami podiel, **ved' Boh ho prijal**. To je rozhodujúci dôvod, aby sme zanechali zľahčovanie druhých a odsudzovanie sa navzájom.

To neznačí, že nám nemá ísť o skutočnú krásu cirkvi, o vernosť v nasledovaní Pána Ježiša. Alebo že sa máme uspokojiť so všetkým a aj to, čo nie je správne tolerovať či prehliadať. Určite nie.

Apoštol Pavel však má zrejme trpké skúsenosti s našimi ľudskými meradlami a kritériami. Uvádza niekoľko dôvodov ktoré ho vedú k jeho stanovisku.

Ako si môžeme robiť starosti či druhého máme pokladať za brata,

1) keď **Boh ho prijal za svojho**? Či to nestačí? Či to nie je to rozhodujúce na čom vskutku záleží? Či chceme radiť, ba prikazovať Bohu, koho má prijať a hnevať sa, ak prijme na

milosť niekoho, kto sa nám nepozdáva (por. zmýšľanie staršieho brata v Podobnenstve o márnotratnom synovi – L 15)?

2) Súdiť druhého nie je v našej kompetencii. Ved' **to nie je náš služobník, ale Pánov!** **O tom, či stojí, alebo padá rozhoduje výhradne Pán!**

3) Pavel dopĺňa: „**Pán má moc udržať ho.**“ **Zadržať ho v páde.** My by sme si už robili starosti, boli náchylní povedať, že s takou vierou mnohí nemôžu obstáť, ale Pavel sa díva na Krista a preto má pevnú nádej: Pán ho môže zadržať od pádu! A to je požehnanie cirkvi – cirkevného zboru.

Máme odlišné povahy, rozličné prístupy, rozmanité pohľady – názory, rôznu ochotu, horlivosť, obetavosť, ale všetci jediného, dobrého a láskavého Pána. Pána, ktorý je mocný aj v našich slabostiach, ktorý je spravodlivý, no predovšetkým: ktorý prišiel hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo. Za to Kristovi patrí vďaka!

Základným princípom Jeho konania je milosrdenstvo. Na to myslíme, kedykoľvek sa stretneme s niekým, kto sa nám javí ako „slabý“ vo viere. Učme sa Ježišovmu milosrdnému prístupu k ľuďom. Dávajme Pánovmu milosrdenstvu priestor v našich srdciach, aby sa nás ono premieňalo zvnútra. Amen.

Modlitba: Pane Ježiši Kriste, si to Ty, kto svojím Duchom Svätým premáhaš v nás náklonnosť k svárom, tvrdohlavosť a samolúboosť. Kde by sme boli, keby si aj nás znova a znova nehľadal?! – Keby si sa nás nedotýkal svojím slovom a svojou milosťou? Prosíme, stále nás posilňuj k dobrému zmýšľaniu i konaniu. Aby sme vždy, keď sa cítíme silní, pamätali, že Ty si prišiel pre hriešnikov, že pre nás si sa stal slabým. Dávaj nám všetkým rozpoznávať našu slabosť a každému, kto ľutuje svoje hriechy, aj silu z nich povstať – odvrátiť sa od nich. Amen.

Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár